

Pyarron szerint 3691, A Teremtés és Pusztítás hónapjai, Kyel első, „Szándék” hava, tizenkettedik nap, valahol a Déli Városállamokban, a lakott területektől távol

Éjszaka volt, a tábornok fényénél két régi jóbarát, Airun al Marem és Alex con Arvioni beszélgetett, hét fehérork társaságában.

- Az a kefekötő Alyr már megint eltűnt! – mondta Darton helytartója, arcát a lángok árnyéka még bosszúsabbá tette.
- Ne is törődj vele, tudod, hogy mindig ezt csinálja! Nem képes a hosszú távú együttműködésre, szerintem undorodik a világtól. Vagy talán saját magától. – válaszolta társa.
- Nyakaskutya szerint Alyr nem undorodik, csatában fogdosta hullákat! – kapcsolódott volna be a beszélgetésbe az egyik fehérork tiszt, de a két páncélos rosszalló pillantását látva inkább újabb tál pörköltért indult.

Aznap éjjel több szó nem esett, legalábbis nem úgy, ahogyan a hétköznapokon esni szokott. A két ember – harminc mérföldön belül csak e kettő tartózkodott – hajnalig vitáztak, bármi hang nélkül. Tudták, hogy Alyr nem véletlenül tűnt el, pont egy csata kellős közepén. Érezték, hogy nagy a baj, de azt, hogy mekkora, még majd' egy holdfordulóig nem tudták meg.

Pyarron szerint 3691, A Tűz és Fény hónapjai, Adron első, „Áldozat” hava, második nap, Daerim

A fekete narvál tavernában a szokásos hangzavar uralkodott. A törzsvendégeken kívül három fura figura ült még a pultnál, két nagytermetű, páncélos alak és egy vékonyabb, sötétzöld köpenyes fickó. Utóbbi csak néhány perce érkezett, sietve megitta hűsítőjét, hisz a kinti forróság még a legrátermettebbek erejét is kiszívta. Ő kezdte el mondanóját;

- Uraim, a csapatok ma estére érkeznek. A következő teendőnk a taverna kiürítése éjszakára, bár ezt szerintem a kalandozók is meg tudják oldani.
- Még szép, hogy meg tudják oldani! Aki egy ilyen csekélységre nem képes, azzal én nem vagyok hajlandó szóba állni – mondta a maszkos figura.
- Ne légy már ilyen, örüljünk, hogy ilyen gyorsan ilyen sok kalandozó gyűlt össze, így sem fog mindenkinek sikerülni.
- Mégis mit mondunk nekik pontosan? – kérdezte a maszkos a harmadik az eddig csöndben ülő, fekete hajú lovagot.
- Az legyen az én dolgom, majd én beszélek. – mondta amaz, miközben körszakálláról törölte a sört. – Legyen annyi elég, hogy tudni fognak a zászlóról, tudni fognak egymásról – már ha ez nem lenne egyértelmű, - és remélem Tret most mesél nekünk a csapatokról, és persze arról is, kit mivel lehetne meggyőzni arról, hogy a küldetést elvállalják.
- Nos, akkor kezdjük az elején...